

הנערה שלא ידעה

כשצ'יבי צ'יקר היה בארץ, הוא לא רק שר. הוא גם התאהב בדליה שכטר. זה קרה לו באמצע הדרך בין נתניה לתל-אביב. הוא לקח אותה טרמפ, דיבר איתה על מזג האוויר ועל הארץ, וחיכה שתשאל אותו מיהו. היא שאלה אותו מיהו, והוא ענה: "אני צ'יבי צ'יקר." היא ענתה לו: "נעים מאוד. אני דליה שכטר."

הוא נדהם. במשך כמה רגעים ארוכים לא הוציא מילה מפיו. אחר-כך ניסה שוב. הוא סיפר לה שהוא אמן, ושהוא נשוי ל-מלכת-יופי עולמית. היא אמרה שאצלה נשואים ובלתי-נשואים זה אותו דבר, זה לא משנה לה. היא גם סיפרה לו שהוריה גרושים, שהאבא שלה אנגלי, האמא שלה צברית והיא חיילת.

אחר-כך היא ירדה מהמכונית, והוא נשך את אמה. כשהוא הגיע לתל-אביב, הוא בא אל המנהלים שלו וציווה עליהם למצוא לו נערה בלונדית, חיילת, טרמפיסטית, שי-גרה בגבעתיים, שי-קוראים לה דני או אולי דלי או אולי איזה שם אחר, ו-שהיא אינה יודעת מי זה צ'יבי צ'יקר. המנהלים ניסו ל-התעלם מן הפקר-דה. הם חיכו שי-הוא ישכח מכל ה-עניין. אבל הוא לא שכח. ביום החמישי שעבר הוא הגיש להם אולטימטום: או שימצאו לו את הנערה, או שלא. אם לא, הוא לא יופיע ביום השישי בהופעת הספרייה שלו.

צ'יקר

המנהלים שלו יצאו דחופים לכל קצות הארץ, ולא עברו עשרים וארבע שעות עד שהם מצאו לו את הנערה והביאו אותה אליו. הוא הושיב אותה בשורה הכי טובה באולם, ושר למענה את כל השירים של אותו ערב. אחר כך הוא לקח אותה ונעלם איתה לעשרים וארבע שעות. ביום הראשון, הוא התקשקש להיפרד ממנה לפני נסיעתו, ואיחר בגללה למסוס ונסע רק למחרת. לאחר שהיא נסע, שאלתי אותה אם באמת לא ידעה מי זה צ'יבי צ'יקר. היא ענתה: "בטח שידעתי. אבל כל כך גדהמתי שלא יכולתי לענות לו בכלל. אחר כך, כשצ'יצללו אלי ואמרו לי שהוא מחפש אותי, פשוט לא האמנתי."

שאני בהריון. עד שהם חקרו ומצאו שזה לא נכון חטפתי מכות ונהייתי חולה." אחר כך הלך הכל כבר יותר מהר: היא התחתנה עם חבר-משק, והתגרשה ממנו לאחר שהתברר לה שהוא עקר. היא התחיי-לה לעבור כמוכרת בתנות-שמלות, ועזבה אותה לאחר שבעל-החנות ניסה להפשיט אותה. היא נישאה לפושע צעיר ויפה, והת-גרשה ממנו לאחר שהכניסו אותו לבית סוהר. מכל הדברים הללו יצא לה ילד בן חמש.

היא לא כל כך יפה. "פעם הייתי יפה. עכשיו אני עקומה." אך יש לה כשרון מיוחד לקשור קשרים עם כל מיני אנשים. ביחוד עם דיפלומטים בעלי חשיבות מיוחדת. "פעם", היא מספרת, "הופעתי במועדון לילה באיסטנבול. הצגתי את עצמי שם כי אחת שיוודעת לשיר בעשר שפות. שרתי אחד קם וביקש שאשיר משהו בערבית. אמרתי: בסדר, אבל בתנאי שאהיה חוקר אתי הורה. אז באמת שרת, ואחר-כך הכרתי אותו לרקוד הורה. בסוף התברר שהוא היה דיפלומט סורי מאוד חשוב."

כשהיא סיפרה לו שהיא רינת ירון, הוא נורא התרגש. הוא גם רצה להצטלם איתה, אבל היא לא מצטלמת עם סתם דיפלומטים. בגין זה הכי נמוך שהיא מוכנה לרדת. "בכלל", היא אומרת, "אני מוצלת את כל המטומטמים שחושבים שזמר זה משהו. הם לא מבינים שזה סתם מקצוע. לי לא איכפת אם הגבר הוא חשוב או לא. אני מודדת את כולם לפי כוסם, כיסם וכעסם. כשאני מתחתן, היא מגלה, "אני אפי סיק לשר. אני יכולה להסתפק או בגבר או בבמה. אינני יכולה להחזיק את שניהם. ולסיכום היא רוצה להסביר מה יש בה שאין בנזרות אחרות: "אני הוזמרת לה ה-המונים", היא אומרת, "אני נכנסת להם לתוך הנשמה, ולכן הם אוהבים אותי."

צריך לדעת להצטלם

רינת ירון היא זמרת. שומעים את זה לפי השם שלה. לפעמים היא גם קצת שרה. במקלחת או ברדיו. כשהיא שרה ברדיו, זה לא מפרע לאף אחד. אבל כשהיא שרה ב-בית, זה מרגיז את השכנים.

יום אחד, בשבוע שעבר, בשעה שהיתה בביתה, נתה עליה הרוח והיא פצחה פיה בזמר. שכן רומני אחד שמע את זה והתי-רגז. הוא יצא למרפסת וצעק: "מה זה כאן? בית זונות? אני רוצה לישון!"

ירון המשיכה לשיר, והאיש המשיך ל-התרגז. אז היא זרקה עליו כוס מיץ-אש-כוליות. הכוס לא פגעה, והאיש הוסיף ל-צ-עק. ירון המשיכה לשיר בקול עוד יותר רם, עם הרבה קללות. אחר-כך היא לקחה תוף גדול, ותופפה אותו ישר לראשו. הראש נפתח. יצא ממנו המון דם, וה-איש קרא למשטרה. כשהשוטרים באו, הוא הראה להם את הפצע והדם, וביקש מהם להאשים את התוקפת כחוק. השוטרים נכנסו לביתה, מספרת ירון, אמרו לה שהם מאשימים אותה בתקיפה חמורה, וביקשו אותה לבוא איתם למש-טרה. אבל היא לא נבהלה מהם. היא הרא-תה להם תמונה שלה עם גולדה מאיר, תמו-נה שלה עם דאג האמרשילד, ותמונה שלה עם מנחם בגין.

השוטרים הסתכלו בתמונות, החזירו, ו-הרכינו את ראשיהם. אחר-כך הם הסמיקו מבושה, וביקשו ממנה סליחה — הם לא ידעו שהיא כל-כך חשובה.

הם הביעו חרטה על מעשיהם, הלכו אל השכן וצעקו עליו נורא. הם אמרו לו ש-לפני שהוא מאשים מישהו בתקיפה, שיברר קודם אם הוא אינו מצולם בתמונות עם דאג או מישהו כזה, ושהוא לא יודע בכלל עם איזה אשה חשובה הוא התחיל. "מאז הוא מפתח לצאת מהבית", מספרת

ירון

ירון, "אני דווקא לא אוהבת לשלוח יריים, אבל לפעמים צריך." שאלתי אותה ממה היא נהייתה כל-כך אמיצה ומפורסמת. היא סיפרה שהכל בא לא מזה שנולדה ביום-הולדתה של דני קיי. היום היא כבר בת עשרים ושמונה, אבל כשנולדה היתה קטנה מאוד. קראו לה אז רגינת כהן, כי לא ידעו שהיא עתידה להיות זמרת גדולה.

לעולם הגדול, המעריך אותה, ולהמונים המריעים לה, היא רוצה להגיד שהם צריכים להרע לא לה, היא לנחות נרדף. "אני, ב-עצם, התגלית שלי", היא אומרת, "עבדתי איתו במשך שבועיים, אבל אחר-כך עזבתי אותו, כי הוא תמיד היה עם יד אחת על הפגנטור ויד אחת עלי. הוא התנפל עלי ב-הצהרות-אהבה, ואמר לי שאת כל השירים שיש לו הוא ירשום על שמי, אם אני רק אתחתן איתו. אמרתי לו שאני לא אוהבת ה-זדון, והסתלקתי ממנו."

אבל זה לא היה הנסיון הראשון שלה. את הנסיון הראשון שלה היא רכשה בשטח הקולנוע: "הלכתי לראות סרט עם איזה שוטר צבאי, והוא נתן לי נשיקה. נבהלתי נורא, רצתי אל ההורים שלי וסיפרתי להם

נישואי המיליונר

שלום לבית ליגום ואליזבט לבית שפליך נישאים. הוא עשיר גדול בן 63, והיא אשה נחמדה בת 47. הוא הכיר אותה דרך השותף שלו. בהתחלה היא היתה מזכירתו של אותו שותף. אחר-כך היא הפכה אשתו, ובסוף היא נהיתה אלמנתו.

ליגום

לאחר מות בעלה התנזרה אליזבט מהחיים. יצאה לגינגל באפ-ריקה, גרה שם בחווה בודדת, ורק לעיתים רחוקות מאוד היתה כותבת לשותף של בעלה איזה מכתב, ולעיתים עוד יותר רחוקות היתה באה לבקר אותו.

בינתיים היה שלום נשוי לאשה ואחר-כך גרוש ממנה. בין זה לזה נולדה לו בת, שהפכה אחר-כך סטודנטית מוכשרת מאוד למקרא ותנ"ך. הוא עצמו הפך איש עשיר מאוד, עם שם של מיליונר, עם ידידים וידידות מהבימה ודירה שכורה בבית של פילץ.

בימים אלה עומדת בתו לקבל את הרוקטורט שלה. לכבוד זה היא תקבל אמא חדשה.

נדאי לרנוש נסיון כשאתה צעיר

חה, עור שזוף, כלב קסן ומיכסא צרפתי. מה צריכה אשה יותר מזה? כשהיא היתה בת שש-עשרה, היא הת-חנתה. אחר-כך היא התגרשה, ועכשיו היא חיה עם שניאור, שהתגרש לפני שנה מ-אשתו התורכיה, מתכנתת-הבגדים טינה אלבלה.

בזמן האחרון שמעתי שנדיה נראית ב-רחובות תל-אביב מחובקת עם בחור צעיר, רוה ויפה. מיהרתי לברר מיהו המחובק, ולמה.

התברר לי ששמו פרנץ סרקובסקי. הוא בן עשרים, וזה עתה סיים את שירותו ה-צבאי. הוא עובד אצל אביה של נדיה בראון, בתיכון לירות ומגרשים, בפאריס. הוא נמצא בארץ בכיקור של חודש. נדיה מאוד אוהבת אותו. "הוא בחור טוב", היא אומרת, "אוהב לרקוד ומתייחס אלי בכבוד." יש לו הרבה נסיון אצל נשים. זה בא לו מהחינוך הצרפתי שלו. "בצרפת", הוא מספר בגאווה, "הדבר הכי חשוב זה נסיון."

לכן תיכף כשהוא הגיע לגיל שבע-עשרה הוא מיהר לרכוש אותו: "ניחלתי רומן עם אשה מפורסמת מאוד. היום היא כבר גרו-שה, אבל אז היא היתה לגמרי נשואה." כבר מהרגע שהוא נולד הוא שקל אר-בעה קילו, והתחיל מיד לחזר אחרי החברות של האמא שלו. האמא שלו היא נדיה בראון.

נדיה ופרנץ

איך לקבל מוקבלנים

אתם אוהבים קבלנים? לא? מה אפשר לעשות. זה מה שיש היום. יש לי היום שני קבלנים. במצב טוב, ועשירים מאוד. לקבלן הראשון שלי היו יחסים עם ה-אשה של הפועל שלו. הוא בנה לפועל שלו בית, והעביר אותו לעבודת-לילה. בלילות היה מבלה עם אשתו.

לילה אחד הרגיש הפועל ברע, וחזר מוק-דם לביתו. האשה הכניסה את הקבלן לארון, ואת בעלה למיטה. אחר כך, כדי לסלק את הקבלן, היא אמרה לבעלה שיש לה גם כן כאב-ראש, וביקשה ממנו ללכת לבית-המר-קחת ולהביא לה כוריים נגד כאב-ראש.

הבעל לבש את בגדיו, ויצא מהבית. ה-אשה מיהרה להוציא את הקבלן מן הארון, חלתה עליו את בגדיו, ושלתה אותו החו-צה, אחרי בעלה. כשהבעל סיים את קניית הכוריים, הוא הכניס את ידו לכיס מכנסיו כדי להוציא משם עשרים אגורות. במקום עשרים האגורות הוא מצא חבילה של 7000 לירות.

הוא פרט את הכסף. שילם את עשרים האגורות וחזר לביתו. כעבור שבוע בא אליו הקבלן ואמר לו: "טוב. אני מודה. שכחתי עם אשתך. אני מצטער. אבל תחזיר לי את שבעת אלפים הלירות שלי." אתה הבעל הביס בו באדישות וצעד לו: "אתה

האק נכון ש:

- מנהל משרד-ניסיעות בחיפה, בן 45, שהיה נשוי פעמיים, עומד להינשא לנערה בת 18, בתו של שופט ידוע
- שמהניס חיפאי, העובד בחברה מרכזית, אב לשני ילדים, התאהב בנערה תל-אביבית, עומד להינשא לה באותו מועד בו תינשא אשתו לאלמן, אבא ל-3 ילדים